

25.53x14.65	1	2	עמוד	המגזין	מעריב	04/12/2024	92350894-0
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790							

« מאיר עוזיאל

הבנים של

החנינה שנתן ביידן לבנו וחייהם הטרגיים של ילדי הרצל מעלים מחשבות בעניין בני מנהיגים

שאלת הבנים של המנהיגים נמצאת בחדשות. נשיא ארצות הברית, ג' ביידן, חנן ברגע האחרון לכהונתו את בנו, האנטר. הוא פטר את הבן מבית המשפט קבל כל העור לם. מהמקפצה, עם פרוו'קטור שמופנה להשתנה הגלויה הזו. ביידן החליט שיש רגע שבו הוא לא נשיא, לא מנהיג העולם החופשי, לא דמוקרטי, לא תקין ולא כלום. הוא אבא.

גם טראמפ ממנה קרובים לתפקידים בכירים. הביטוי "נפוטזים", שפירושו קידום קרובי משפחה, כבר איננו ביטוי שלילי בעולם הפוליטי. נ'פוטזה באיטלקית (ובלטינית) הוא אחיין, או נכד. הביטוי נפוץ טיזם נולד כשאפיפיורים (שאסור היה להם להיות אבות) מינו את הבנים הלא חוקיים שלהם למשרות שלטון בכירות, יענו הם אחיינים. היום לא צריך להסוות.

העניין מעלה את שאלת ה"בנים של" גם אצלנו. אומנם, איש אצ' לנו לא ממנה קרוב משפחה לתפקיד ממלכתי. מי שלא נבחר, לא מנהיג, ואפילו בבית המשפט התופעה הזו פסקה, אבל אי אפשר שלא להזכיר את הבן של שרה וביבי, יאיר. אני לא יודע מהן הסיבות לכך שהוא איננו בארץ, אני מניח שיש סיבה אמיתית ורצינית, וזו לא רק התחמקות. אני גם מבין את רצון ההורים שלו להיות הורים, גם כשיש בעיות. אבל הרשו לי להעלות מחשבות שעולות בי בעקבות השאלה הזו, על בני מנהיגים.

כידוע, שלושה ילדים היו להרצל, בן ושתי בנות. וסיפורם טרגי: הבת הבכורה, פאולינה, אושפזה בבית חולים פסיכיאטרי, נפ' טרה בגיל 39 ונקברה בכורדו שבצרפת. הבן הג'נס התנצר, חזר בו

מההתנצרות, ובגיל 38 התאבד על קבר אחותו בכורדו. הבת השלישית, טרודה, אושפזה כל חייה בבתי חולים פסיכיאטריים, ובסופו של דבר נפטרה במחנה ריכוז נאצי.

הנכד היחיד, סטפן, חי חיי כבוד, בין היתר כקצין בצבא הבריטי, עד גיל 28. אז הוא התאבד בקפיצה מגשר בלונדון. כיום לא נשאר ממשפחת הרצל כמעט מאום, אם כי הסופרת שהרה בלאו סיפרה שהיא קרובה רחוקה שלו, ויותר מכך, יש לה קרובת משפחה חרדית, שלא מוכנה לשמוע על הקרבה המשפחתית להרצל, "המשומר הזה,

” טראמפ ממנה קרובים לתפקידים בכירים. ”נפוטזים”, שפירושו קידום קרובי משפחה, כבר איננו ביטוי שלילי בעולם הפוליטי

הכופר הזה, הציוני המתבולל הזה.”

יש ל'בוטינסקי מאמר מבריק, ששמו "הילדים שלו וילדינו". המאמר נכתב אחרי מות בנו ובתו הגדולים של הרצל, ב'1933, שנה שבה הנאצים עלו לשלטון. כדברי 'בוטינסקי במאמר: "גרמניה משיבה ליהודי על מאה שנות נאמנות לאומית גרמנית ביריקה בפי נים". 'בוטינסקי מציין שבנו של הרצל נולד סמוך לכינוס הקונגרס

רס הציוני הראשון, וכי "כאשר הרצל יצר את היסוד הרוחני לעתיד הלאומי היהודי הוא קיווה בו בזמן שיעלה בידו ליצור שושלת רוחנית משפחתית. שרשרת זהב, כפי שאומרים בבתים חסידיים". אני מניח שכל מנהיג רוצה ליצור שרשרת זהב משפחתית.

'בוטינסקי כותב עוד שכשלמד את דברי הרצל על ילדיו הקטנים הוא הגיע למסקנה אנושית כזו: "הרגשתי את אשר מרגיש לפעמיים כל עסקן ציבורי, שאחרי הכל, ואפילו תהיה העסקנות הציבורית קרושה ככל שהיא, על כל תענוגותיה, הרי הדבר החשוב והאמיתי בחיים הוא למרות הכל הג'נס, פאולינה וטרודה הקטנה". והוא ממשיך: "התשובה של הקב"ה לכל התקוות האלה הן שתי ערימות עפר בבית העלמין בעיר צרפתית רחוקה". 'בוטינסקי מוסיף: "איני רוצה כלל לדבר על הנושא המר הזה. איך קרה הדבר? כיצד נתאפשר שהפרשה תסתיים כך בסופו של דבר? מי אשם? מה אשם?"

נזכרתי במאמר הזה כששאלתי את עצמי את השאלה על בני המנהיגים בימינו. זה כמובן לא אותן מקרה בכלל, ולהבדיל אלף אלפי הבדלות, אבל חשבתי על הבן של נתניהו, יאיר. הלוואי שהוא היה כמו אביו ביבי וכמו דודיו, יוני ועידו נתניהו, שלושה אחים שהיו בסגירת מטכ"ל. הלוואי שהיינו מקבלים הסבר מרוע הוא נמצא במיאמי ולא במילואים. אולי אפשר להבין לבר, ואולי מול אווירת השנאה לביבי, שהסירה כבר כל מסיכה כאילו היא רציונלית, כל ניסיון הסבר יעורר רק צווחות בתקשורת וברשת, שיאבדו כל רסן.

האם הרצל היה פחות צודק ופחות מוערך, בגלל הילדים שלו? האם בגלל הילדים שלו אנהנו רוחים את הרצל? לא. איש אינו טוען כך. ●